

375

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1937 r.

w sprawie osobnych opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów.

Na podstawie art. 44 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Osobne opłaty za czynności, wykonywane przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym, wyszczególnione w ust. 1. § 44 rozporządzenia z dnia 9 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820), będą pobierane stosownie do przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 2. 1) Za czynności funkcjonariuszów celnych, związane z nadzorem celnym nad składami celnymi, przedsiębiorca składowy uiszcza opłatę w wysokości zł 1000 kwartalnie.

2) W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Ministerstwo Skarbu może opłatę określoną w ust. 1 obniżyć albo zastąpić opłatą pobieraną stosownie do przepisów § 7. Przepis niniejszy może być stosowany przede wszystkim do opłat za nadzór celny nad składami celnymi, przeznaczonymi do przechowywania tylko pewnego rodzaju towarów, np. spirytalii, filmów, maszyn.

3) Opłata określona w ust. 1, chociażby obniżona, podlega uiszczeniu kwartalnie z góry, natomiast opłata za nadzór nad składami celnymi, pobierana według przepisów § 7, podlega uiszczeniu w terminach miesięcznych z dołu (po dokonaniu obrachunku).

4) Jeżeli przedsiębiorca składowy posiada na tej samej posesji skład celny przeznaczony do przechowywania tylko pewnego rodzaju towarów oraz skład celny ogólny, to nie pobiera się opłaty za nadzór nad składem przeznaczonym do przechowywania tylko pewnego rodza-

ju towarów, o ile nadzór nad tym składem może być wykonywany przez funkcjonariuszów celnych, sprawujących nadzór nad składem celnym ogólnym. Również nie pobiera się osobnej opłaty za nadzór nad składem celnym, prowadzonym przez przedsiębiorstwo, w którego siedzibie został otwarty podurząd celny, o ile skład celny i podurząd celny znajdują się na jednej posesji i jeżeli funkcjonariusze podurzędu celnego mogą sprawować nadzór nad składem celnym.

§ 3. 1) Za czynności funkcjonariuszów celnych, związane z nadzorem nad towarami odprawionymi warunkowo w obrocie uszlachetniającym czynnym, pobiera się osobną opłatę, obliczaną według niżej podanej skali procentowej, od sumy cła przywozowego.

Przy sumie cła powyżej 200.000 zł $\frac{1}{4}\%$, nie mniej niż 1.000.— zł,

przy sumie cła powyżej 50.000 zł do 200.000 zł $\frac{1}{2}\%$, nie mniej niż 500.— zł,

przy sumie cła powyżej 15.000 zł do 50.000 zł 1%, nie mniej niż 300.— zł,

przy sumie cła powyżej 5.000 zł do 15.000 zł 2%, nie mniej niż 200.— zł,

przy sumie cła do 5.000 zł 4%, nie mniej niż 25.— zł.

Opłatę oblicza się dla każdego zgłoszenia celnego oddzielnie.

Za podstawę obliczenia opłaty przyjmuje się cło wymierzone według zasad ustalonych dla odprawy ostatecznej (art. 49 ust. 2 prawa celnego).

2) Jeżeli towary zagraniczne, odprawiane warunkowo w obrocie uszlachetniającym czyn-

nym wolne są od cła przywozowego, to zamiast opłaty określonej w ust. 1 pobiera się opłatę wynoszącą 0,05 zł od 100 kg wagi surowej, nie mniej jednak niż zł 25 od towarów odprawionych za jednym zgłoszeniem celnym.

3) W poszczególnych przypadkach zamiast opłaty określonej w ust. 1 i 2, Ministerstwo Skarbu może zezwalać na pobranie od przedsiębiorstwa, uprawiającego czynny obrót uszlachetniający, opłatę w wysokości zł 1000 kwartalnie, płatną z góry.

4) Ministerstwo Skarbu może również obniżyć opłatę określoną w ust. 1 i 2, jeżeli tego wymagają względy gospodarcze, nie zachowując kwot minimalnych.

5) Osoby i przedsiębiorstwa uprawiające obrót uszlachetniający czynnymi, posiadający charakter przemysłu ludowego, mogą być zwalniane od opłaty za czynności funkcjonariuszów celnych w związku z nadzorem.

§ 4. Za czynności funkcjonariuszów celnych, związane z nadzorem nad towarami odprawianymi warunkowo w obrocie uszlachetniającym biernym, pobiera się opłatę według norm przewidzianych w § 7.

§ 5. 1) Za czynności funkcjonariuszów celnych, wykonywane w związku z nadzorem nad użyciem towarów, sprowadzonych z zagranicy z zastosowaniem ulg celnych, pobiera się opłatę według zasad ustalonych w ust. 1 § 3 — z tą różnicą, że za podstawę obliczenia opłaty przyjmuje się cło normalne przywozowe (autonomiczne) odpowiedniej kolumny, lądowe względnie morskie.

2) Za ulgi celne w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się: zniżki celne i zwolnienia od cła, przewidziane w rozporządzeniach, wydawanych na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610), oraz stawki celne niższe lub zwolnienia od cła, przewidziane w taryfie celnej przywozowej lub w umowach handlowych, — jeżeli zastosowanie wszystkich tych zniżek celnych, stawek celnych niższych lub zwolnień od cła uzależnione jest od użycia sprowadzonego z zagranicy towaru do określonego celu lub też od spełnienia pewnych warunków.

3) Ministerstwo Skarbu może w poszczególnych przypadkach obniżyć opłaty, przypadające w myśl ust. 1, jeżeli wymagają tego względy gospodarcze, nie zachowując kwot minimalnych.

§ 6. Opłaty określone w §§ 3, 4 i 5 pobiera się tylko wówczas, gdy zostanie zarządzone przeprowadzenie kontroli.

§ 7. 1) Za strzeżenie, konwojowanie na drogach lądowych oraz inne nie przewidziane w §§ 2, 3, 4, 5 czynności, wykonywane przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym, pobiera się osobną opłatę za każdą godzinę pracy, li-

cząc część godziny za całą. Opłata za godzinę wynosi 2 zł, jeżeli czynność odbywa się między 6 a 21 godziną, i 3 zł — jeżeli czynność odbywa się między 21 a 6 godziną. Za konwojowanie na drogach wodnych pobiera się opłatę w wysokości $\frac{1}{2}$ wymienionych kwot.

2) Gdy czynność ma być wykonana w innej miejscowości, aniżeli ta, w której funkcjonariusz celny pełni służbę, do czasu, za który pobiera się opłatę (ust. 1), dolicza się czas, użyty przez funkcjonariusza celnego na dojazd do miejscowości, w której czynność ma być wykonana, oraz czas użyty na powrotny jego przyjazd do miejsca służbowego po wykonaniu czynności. Jeżeli zaś czynność ma być wykonana w tej samej miejscowości, w której funkcjonariusz pełni służbę, czas pracy liczy się z chwilą przybycia funkcjonariusza na miejsce, gdzie czynność ma być wykonana.

3) Do kwoty przypadającej według ust. 1 i 2 dolicza się koszty przejazdu funkcjonariuszów celnych, delegowanych do wykonania czynności urzędowej, ustalane na podstawie każdorazowo obowiązujących rozporządzeń o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym, oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

4) Do czynności, opłacanych według ust. 1, 2, 3 należą również czynności funkcjonariuszów celnych, związane z nadzorem wykonywanym poza obrębem miejsca urzędowego lub poza godzinami urzędowymi nad skażeniem i przerobem tłuszczów, przetapianiem lub polamaniem starych materiałów żelaznych i aluminiowych, szarpaniem szmat, pocięciem lub podziurkowaniem papieru itp. zmianą stanu towaru, dozwoloną na zasadzie przepisów celnych. Jeżeli jednak czynności powyższe wymagają stałego nadzoru, Ministerstwo Skarbu może zarządzić pobieranie opłaty, przewidzianej w ust. 1 § 2.

§ 8. Opłaty za czynności funkcjonariuszów celnych, związane z nadzorem nad składami celnymi (§ 2) oraz nad towarami odprawionymi warunkowo w obrocie uszlachetniającym czynnym (§ 3 ust. 3), pobierają urzędy celne, których funkcjonariusze czynności te wykonywają. Wszystkie inne opłaty, przewidziane w rozporządzeniu niniejszym, pobierają urzędy celne dokonywające odprawy albo opłaty, którym pobranie opłat polecono.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1937 r. Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. w sprawie osobnych opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 862) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 267).

Minister Skarbu: E. Kwiatkowski